

ИВАН ПЕЙЧЕВ
ИЗГНАНИЕ

chitanka.info

На Костас

Ти не отплува по море, не взе
вино, маслини, риба и лимони.
И не измоли с кръв от бял козел
попътен вятър, мир и благосклонност.
Ти, сине на морето, прекоси
с войнишките си скъсани обуца
долините и всеки див масив
на своята гореща бедна суша.
Ти, сине на морето, опозна
скали и пепел, ветрове и глина,
опушените гилзи бяха знак
в посоките, които ти премина.
И по-далеч, все по-далеч, далеч
остават и морето, и простора му
и се смаява южното небе
като далечното платно на кораб.
И ти стоиш последен караул,
последен пост в последните окопи,
сам срещу оня варварин, нахлул
да осквернява древния Акропол.
И вече няма пътища зад теб,
и вече няма пачки в пистолета,
и вече няма дом, жена, дете.
И само пада мрак във дефилето...
И само шум на орлови крила,
и само кръв тече от твоите рани,
и само през планинските била
родината отива във изгнание.

Сега под други, чужди планини,

*под други небеса са твоите крачки
и северните есенни слани
светлеят на косите ти във здрача.
И днес, когато тъпчат чужденци
на Партемона мрамора прохладен,
върви със теб под лаврови венци
прокудената слънчева Елада.
И тя е твоя с топлите ръце,
с надеждата, с гнева, със песента,
със древните си камъни.
И ти я носиш и притискаш като знаме
до своето обляно в кръв сърце.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.